

Wisseling van de wacht

Ik kom van oorsprong uit de Bollenstreek. Hoewel ik daar al in geen jaren ben geweest, gaat het bij mij in het voorjaar altijd weer kriebelen. Als ik de eerste auto's zie rijden met een slinger van narcissen op de motorkap, zie ik ook mezelf weer staan als kleine jongen met tien van die slingers om mijn hals en met één slinger uitnodigend gespreid in mijn handen. Ze deden geloof ik een dubbeltje per stuk, maar de bloemkoppen hadden we gekregen en zo'n krans maakte je in een wip. Dat we vijf cent moesten afdragen vond ik redelijk. Ik vond het al nauwelijks te bevatten dat ik al die resterende stuivers zelf mocht houden.

Als het bloemencorso naderde, lag er een grote spanning over de buurt. De wagens waren altijd pas op het allerlaatste moment af en in de tuinen van de bloembollenbarons en de pastoor moesten dan nog enorme mozaïeken worden gelegd. De kunstenaars hadden hun tekeningen allang klaar en levensgroot met touw of kalk aangegeven. Die moesten 'alleen nog even' worden ingevuld met vrachtwagenladingen hyacintenkeltjes.

De laatste nachten voor het corso hadden iets kermisachtigs. Je mocht lang opblijven en ik scharrelde langs de vele tuinen en bollenschuren waar de wagens werden opgetuigd. Er werd nóg

iets gemaakt: een soort ridderschilden, vervaardigd van gaas en mos, aan beide zijden volgestoken met hyacintenkeltjes, tulpen en narcissen. Aldus het wapen van het dorp voorstellend werden die met ijzerdraad in het midden van de straat opgehangen.

Op een avond hoorde ik een voorman schelden dat het vereiste aantal schilden er op deze manier niet kwam. 'We komen mensen te kort', was de reactie. Waar haalde hij nou nog mensen vandaan? Ik aarzelde of ik mij zou aanbieden. Ik was veel jonger dan alle andere schildmakers, maar ik meende ook gezien te hebben dat die de klus nogal onhandig uitvoerden. 'Ik kan wel helpen', zei ik ten slotte met kloppend hart. De voorman was kennelijk zozeer in nood dat hij niet bij mijn leeftijd stond. De rest wel; er werd veel gegrint.

Ik kreeg een mand met bloemen en een geraamte van gaas. Zodra mijn schild af was zette ik het, zoals iedereen deed, tegen mijn tafeltje. De chef haalde het op en zette een nieuwe mand en dito geraamte voor mij neer. Toen hij het volgende schild kwam ophalen, bleef hij even staan, keek eens rond en vroeg: 'Heb jij die twee schilden gemaakt? Je gaat twee keer zo snel als de anderen...!' Op verzoek deed ik voor hoe ik de bloemen aanbracht. Naar mijn idee kon het niet anders, maar hij zette mij met geraamte en mandje op een tafeltje en dwong iedereen te komen kijken hoe ik het deed. De grinnikers van twee mandjes terug konden hun weerzin niet verbergen en zeiden dat zij het zó ook wel konden, maar dat dit niets sneller ging. Maar omdat zij nog veel al gemaakte schilden moesten afrekenen, werd er – weliswaar morrend maar toch wel degelijk – overgestapt op 'het systeem Binky', zoals de chef het lollig doopte. En omdat de productie was gereed, kreeg ik na afloop een – stiekeme – bonus *avant la lettre*.

Ik schrijf dit niet om de eer op te eisen voor mijn heldenrol in het beschreven bollen-epos, maar om aandacht te vragen voor een veranderende relatie tussen oud en jong. Die is ook in de ge-

zondheidszorg duidelijk te zien. Toen ik ooit als biologiestudent (ja, dat heb ik een jaar geprobeerd...) samen met medicijnenstudenten in de snijzaal stond, was de houding van ons, studenten, er een van respect en waardering voor onze leermeesters. Die woorden kon je toen ook nog gewoon gebruiken. We probeerden echt alles zo veel mogelijk te doen zoals de Meester het voordeed.

De leerling van nu neemt niet meer automatisch de leermeester of de lesstof *for granted*. Bij de grote visite zie je steeds meer co-assistenten kijken met een gezicht van 'laat hem nu nog maar even kletsen; over een paar jaar ben ik aan de beurt.' Ik hoor ook van steeds meer co-assistenten en verpleegsters uit het ziekenhuis dat bepaalde specialisten almaar autoritairder worden, omdat hij (het is meestal een hij) denkt zo langer de baas te kunnen blijven.

Er komt een hele generatie aan die anders is opgeleid, anders denkt en anders in het leven staat. De leermeesters laten zich erop voorstaan dat ze heel veel weten, en gruwen vaak van de generatie die veel minder weet maar zeer gehaaid is in het opzoeken. De leerlingen ergeren zich op hun beurt veelvuldig aan de wijze waarop de stof wordt gepresenteerd, namelijk alsof er geen andere mogelijkheden of interpretaties zouden (kunnen) zijn. De leermeesters gaan er prat op dat zij hun hele leven zeventig uur per week of meer gewerkt hebben. Maar in plaats van bewondering te wekken, krijgen ze te horen dat ze het dan altijd verkeerd hebben gedaan...

De jongere zegt: 'Privé is er ook nog!' De oudere antwoordt: 'Privé?' ■

Hans van der Voort
hvdvoort@knmg.nl

